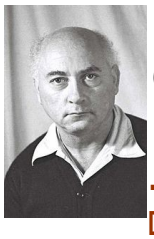
בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **י"ב בשבט** תשע"א (**17** בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ומבורך!

*היום, **י"ב בשבט**, בשנת תשכ"ד [1964], (לפני 47 שנה) יום פטירתו של **אהרון ציזלינג**, אחד ממנהיגי תנועת העבודה, שר בממשלה הזמנית של ישראל (1948) וחבר ההנהלה הציונית העולמית.*

אהרן ציזלינג (תרס"א-תשכ"ד, 1901-1964) היה חבר הכנסת ושר בממשלת ישראל. ציזלינג נולד בנרוצ'יובוצי, אחוזה חקלאית בפלך מינסק שברוסיה הלבנה, בתחום המושב של האימפריה הרוסית (כיום בבלארוס). לאחר שעלה לארץ-ישראל בשנת 1914, הוא למד בבית הספר "תחכמוני" בתל אביב ובגימנסיה הרצליה. הוא היה ממייסדי חבורת העמק וקיבוץ **עין חרוד**, בו היה חבר עד סוף חייו.
ציזלינג היה חבר הנהלת הוועד הלאומי, מראשי התנועה לאחדות העבודה, עמה עזב את מפא"י ועבר לאחדות העבודה - פועלי ציון ואחר כך למפ"ם. היה חבר בולט בצוות שניסח את **מגילת העצמאות** ונמנה על חותמיה. ציזלינג כיהן כחבר ב'מנהלת העם', וכן כשר החקלאות בממשלה הזמנית שהוקמה לאחר הכרזת העצמאות [1948-1949]. הוא פרש ממפ"ם יחד עם אחדות העבודה - פועלי ציון, והמשיך להיות ח"כ מטעם "אחדות העבודה" עד לסוף הכנסת השנייה, אולם לא המשיך בפעילות במפלגה. אביו של ציזלינג היה **רב**, ונמנה עם מקימי בית הכנסת הגדול של תל אביב ברחוב אלנבי. נכדו **יפתח** חזר בתשובה וכיום מכהן כראש ישיבה ביישוב הדתי רכסים שבמחוז חיפה.

ב-1948 נמנה על חותמי מגילת העצמאות; ציזלינג אחראי להשמטת המילה "גואלו" במשפט "מתוך ביטחון בצור ישראל וגואלו" כפי שהופיע בנוסח המגילה המקורי. [ר' בהמשך...]

'הסיפור המלא' מתגלה כאן...

... ' לא מוכרחים להגיד בה מה הם התחומים של המדינה'. הוא [בן-גוריון] העמיד את תפיסתו להצבעה, שבה התנגדו 5 מן המשתתפים לציון **גבולות המדינה** בנוסח ההכרזה ו-4 מהם תמכו בכך. סוגיה נוספת שהועמדה להצבעה היתה סוגיית **שמה של המדינה**. ההצעה היתה לקרוא למדינה בשם 'ישראל', ו-7 מן המשתתפים תמכו בהענקת שם זה. על־פי הפרוטוקול, שני העניינים הללו היו העניינים היחידים שהועמדו להצבעה באותה ישיבה. בסיום הישיבה הוחלט להקים ועדה של 5 חברים שתנסח את הנוסח המתוקן של ההכרזה על המדינה, ומשה **שרת** נתמנה לעמוד בראשה. לרשות הוועדה עמדה פחות ממחצית היממה לביצוע המשימה.

ב-13 במאי 1948, בשעה 1800, התכנסה מנהלת העם לישיבתה האחרונה. הסוגיה המרכזית שנדונה בישיבה זו היתה אישור ההצעה לנוסח ההכרזה שהכינה הוועדה בראשותו של שרת. ההצעה כללה 22 סעיפים [כמספר אותיות ה-א'ב'], ולאחר עיון בהם החלו המשתתפים למתוח את ביקורתם עליה. בן־גוריון הציע למחוק את הביטוי 'והואיל' שפתח כל משפט בהכרזה עד לפסקה שהחלה במילים 'לפיכך נתכנסנו אנו, חברי מועצת העם'. כמו־כן הציע למחוק ביטויים מליציים כגון 'יישוב רב־איל' ו'בעוז ובגבורה'. בנטוב התלונן על אורכה של ההצעה,

"כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ--בְּעִיר-ה' צְבָ-אוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנְנֶהָ עַד-עוֹלָם סֶלָה."
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] **שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום גשום (אך נעים!) לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**

יום ב', י"ב בשבט תשע"א (17 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שהיתה ארוכה פי שלושה מהצעתו של ברנזון. הוא טען כי העובדה ש-12 פעמים שב ונזכר הנימוק להחלטה להקים מדינה יהודית גורמת להעברת מסר הפוך. פישמן חיזק את דבריו באמרו: 'בכל דבר שאינו מחוור כל־צרכו מביאים לו הרבה ראיות'. **ציזלינג** נדרש לסיפא של ההכרזה, המתחיל בביטוי '**צור ישראל**', באמרו: ***'אני מסכים לכל נוסח המזכיר יסודות אשר יהודים מאמינים בהם. אין לי כל צורך להתעלם מכך. אולם אין להטיל עלי ושכמותי שיבריזו "אני מאמין". אני מבקש להשמיט את הפסוק הזה'.*** אהרון **ציזלינג**, נציג מפ"ם, הביע בשנית את התנגדותו לפסוק 'מתוך בטחון בצור ישראל'. הוא טען שאין כוונתו 'להגבלה דתית ולהגבלת כ ל ביטוי של אמונה, אשר הוא ביטוי ללב ולהכרה. [...] אולם אל ננהיג בתוכנו מנהג אשר יוטל על משהו מאתנו לבטא "אני מאמין" בלי אמונה שבלב ובלי אמונה שבהכרה. יאמין כ ל איש מאתנו באשר וכפי שהוא מאמין'.

דבריו עודדו ויכוח. שפירא התנגד להשמטת הביטוי באמרו: '**איננו מעלה על דעתי שבתעודה היסטורית כזו ייפקד שם שמים. אפשר להיות לא דתי, אבל לא יתכן שלא להזכיר שם שמים כשאנו עומדים בכינון המדינה העברית. [...] הייתי רוצה שיהיה כתוב "אלוקי ישראל" ולא רק "צור ישראל וגואלו"**'. פישמן הוסיף ואמר: '**עוד לא ראיתי הכרזה חשובה של אומות העולם, פרט לרוסיה, ששם ה' לא נזכר בה**'.

...

בן־גוריון השיב למתווכחים כי 'תפקיד הכרזה זו הוא לא לעסוק בבירורים פוליטיים, אלא תפקידה: ניסוח הכרזת העצמאות'. הוא הבהיר כי הדגש בהכרזה הושם על העובדות המבססות 'בשבילנו, בשביל עם ישראל, בשביל דעת הקהל בעולם ובשביל האומות המאוחדות את הדבר הזה שאנחנו אומרים לעשות היום, מדוע אנחנו מכריזים על עצמאות'. כמו־כן, הסביר שהמגילה אינה מהווה את החוקה של המדינה, וכי סוגיית החוקה תידון לאחר הקמת המדינה.

בן־גוריון ניסה לפשר בין הצדדים. הוא הציע להשאיר בהכרזה את הביטוי 'צור ישראל', ונימק את עמדתו באמרו כי 'השאלה איך כל אחד מאתנו יסביר זאת לילדיו. כשאתה אומר "צור ישראל" - בשבילך הכל פה נאמר. ואני אוכל להסביר לילדי שאינם אדוקים מדוע חתמתי על זה בלב שקט ובמצפון נקי'. [בסוגיה זו] בן־גוריון העדיף לנסות לפשר בין הצדדים ולא להכריע בעד עמדתו של אחד מהם, שכן ויכוח בנושא זה עלול היה לגלוש לדיון עקרוני יותר על מהות המדינה העתידה לקום ועל סוגיות הקשורות לנושאי דת ומדינה.

...

הוא קיבל את ההצעה להוסיף להכרזה את הצירוף '**חופש לשון**', בציינו: 'הלשון של המדינה היא הלשון העברית. אין זה ממעיט את זכות התושבים האחרים להשתמש בכל מקום בלשונם'. ובסיום דבריו, נדרש פעם נוספת לביטוי 'צור ישראל', באמרו: היהדות מצווה על היהודי: 'זאת תעשה' ו'זאת לא תעשה'; **איך להאמין** - על זה **אינה** מצווה. כל אחד מאתנו, לפי דרכו והבנתו, מאמין בצור ישראל כפי שהוא מבין את זה. אין בזה - 'אני מביע את דעתי אני והרגשתי אני היהודית והאנושית'- שום פגיעה ושום כפיה. אנחנו אומרים שהננו בוטחים בצור ישראל. אני יודע מהו צור ישראל שאני בוטח בו. אני בטוח שחברי מימין יודע היטב במי הוא בוטח ואני גם יודע כיצד חבריי מהצד השני בוטחים בו. הייתי מבקש בקשה: שלא אצטרך להעמיד פסוק זה להצבעה.

"כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ--בְּעִיר-ה' צְבָ-אוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנְנֶהָ עַד-עוֹלָם סֶלָה."
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום גשום (אך נעים!) לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**

יום ב', י"ב בשבט תשע"א (17 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לנוכח ההערות שהעירו חברי המנהלה בנוגע להצעתה של ועדת שרת, הוחלט להקים ועדה בת 4 חברים שתנסח את הנוסח הסופי של ההכרזה. חברי הוועדה היו בן־גוריון, שרת, פישמן ו**ציזלינג**, אך לא כולם נטלו חלק במלאכה. ביומנו רשם בן־גוריון: 'בערב ערכתי עריכה סופית את הנוסח'. בתארו מאוחר יותר את מהלך ההתרחשויות כתב: 'בערב אותו יום ניסח ד. בן־גוריון הכרזה מתוקנת, הזמין שלושת חברי הועדה; מ. שרתוק לא יכול לבוא. באו הרב פישמן וא. **ציזלינג**, ואישרו את הנוסח המוצע, אחרי ויכוח רב על שתי מלים בפיסקה האחרונה, שבה נאמר: "מתוך בטחון בצור ישראל הננו חותמים וכו'". הדעת נותנת ששרת לא הופיע לפגישה משום שנפגע מכך שהנוסח שהציע נדחה. שני חברי הוועדה הנוספים לא עסקו בפועל במלאכה, אלא רק אישרו את הנוסח הסופי, לאחר ויכוח שנסב בעיקרו על הביטוי 'צור ישראל'. כאמור, למחרת היום הציג בן־גוריון את הנוסח הסופי לפני חברי מועצת העם. [מקור]

"כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ--בְּעִיר-ה' צְבָא-אוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנְנֶהָ עַד-עוֹלָם סֶלָה."
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום גשום (אך נעים!) לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**